

Sygn. akt IV CSK 13/16

POSTANOWIENIE

Dnia 30 czerwca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Mirosław Bączyk

w sprawie z wniosku A. B. przy uczestnictwie E. S. , J. S., S. S.,
T. S., H. T., S. S.1, T. S.2, Z. B., E. D. i M. B.
o rozgraniczenie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 30 czerwca 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej wnioskodawczynie
od postanowienia Sądu Okręgowego w Lublinie
z dnia 11 czerwca 2015 r., sygn. akt II Ca 943/14,

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wnioskodawczynie A. B. złożyła skargę kasacyjną od postanowienia Sądu Okręgowego z dnia 11 czerwca 2015 r., w którym oddalono apelację tejże wnioskodawczynie od wyroku Sądu Apelacyjnego z dnia 30 czerwca 2014 r. W postanowieniu tym dokonano rozgraniczenia nieruchomości w sposób wskazany w sentencji tego postanowienia (k. 542-542 verte akt sprawy).

W skardze kasacyjnej podniesiono zarzuty naruszenia przepisów prawa procesowego: art. 233 § 1 k.c., art. 386 § 4 w zw. z art. 13 § 1 k.p.c., art. 328 § 2 k.p.c. w zw. z art. 13 § 1 k.p.c. Motywując wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, skarżąca stwierdziła, że skarga ta jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.).

Skarżąca wnosiła o uchylenie postanowień obu Sądów meriti i przekazanie sprawy Sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Po analizie treści uzasadnienia zaskarżonego postanowienia, treści skargi kasacyjnej i zawartej w niej prawnej motywacji wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, Sąd Najwyższy stwierdził, że w rozpoznawanej sprawie nie wystąpiła przesłanka przyjęcia skargi do rozpoznania przewidziana w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Wbrew stanowisku skarżącej wnioskodawczynie, złożona skarga kasacyjna nie jest oczywiście uzasadniona w rozumieniu tego przepisu. Istota sprawy została rozpoznana, rozpoznanie to wspiera argumentacja prawna spełniająca wymagania formalne przewidziana w art. 328 § 2 k.p.c. Jednocześnie należy stwierdzić, że w świetle art. 398³ § 3 k.p.c. w postępowaniu kasacyjnym (art. 519¹ § 1 k.p.c.) nie może być brany pod uwagę zarzut naruszenia art. 233 § 1 k.p.c., a tymczasem właśnie taki zarzut został wyeksponowany w skardze kasacyjnej (s. 2-3 skargi).

W tej sytuacji Sąd Najwyższy na podstawie art. 398⁹ § 2 k.p.c. odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

jw